

## Gửi Nắng

Chị tôi học khoa báo chí trường Tổng hợp. Còn hơn năm nữa là ra trường. Hồi mới vào Đại học, chị đã nhất quyết xin vào kí túc xá với lí do "tự lập dần" mặc bố mẹ hết mắng lại dọa cũng đủ thấy tính chỉ búong bình đến thế nào. Kí túc xá cách nhà chừng mười lăm cây số. Cứ chiều thứ bảy chị đạp xe từ trường về rồi thứ hai lại đạp đi.

Có một tối cuối tuần, khi chỉ còn hai chị em nằm bên nhau, chị đã kể cho tôi nghe một câu chuyện như thế này....

Năm học cuối phổ thông, lớp Minh nằm cuối tầng ba. Đứng ở hành lang nhìn ra chỉ thấy lô xô những khu tập thể cũ k ý với tường rêu loang lổ, những lồng sắt và vúi mùa này nở bunug hoa giấy nhiều màu.

Nhưng Minh thấy gần bó và yêu lắm cái phòng học nhỏ xíu như hộp diêm, đoạn hành lang ngợp gió và những mái nhà không hàng không lối này.

Trong lớp Minh học không nổi bật, nhưng tính vui vẻ, hay cười và chọc phá mọi người nên bạn bè đều quý. Ba năm học chung, lớp có bao nhiêu trò vui, bao nhiêu lần dở mếu dở cười, điếm lại những kẻ đầu trò đều thấy hoặc rõ ràng thấp thoáng cái điệu cười tinh quái của cô nàng. Nào là lấy trộm một cái dép của Đức "tròn" rồi gói vào hộp quà rồi to trong giấy trang kim lóng lánh khiến tối sinh nhật cậu ta toe toét vì tưởng bờ. Hay vụ 1.4 Minh bày trò cho nhóm tổ nữ tổ 3 viết thư "tình tò" nặc danh hàng loạt, rồi khoái chỉ nhòm cảnh lớp như một trại tâm thần với cảnh lũ con trai ngẩn ngẩn ngơ ngơ. Lưu bút cuối năm của Minh chắc sẽ chất ngất cảm thù và đe dọa của cái đám nạn nhân 12A đáng thương này.

Năm cuối cấp, lớp học cuống cuống như có ma đuổi sau lưng. Lịch học kín đặc các buổi, đến lớp thì lảm bảm ôn bài như một lũ điên. Những trò nghịch thừa dần. Nhưng một lần ngồi từ cuối lớp nhìn lên, Minh chột giật mình nhận ra chẳng mấy chốc nữa là qua cái thời vô tư lự. Vậy là giờ chơi giữa những tiết học, kéo thêm An- đưa bạn thân luôn cùng Minh trong những lần chọc phá bạn bè – hai đứa đi một vòng quanh lớp. Thế nào cũng có và ba kẻ la lên oai oái vì bị đụng đầu đánh "cộc". Giận dữ. Hăm dọa. Hai đứa cười nhả nhỏ, chạy biến đi.

Nhưng năm cuối cũng có những nỗi buồn rất mênh mang đôi khi len lỏi vào cái đầu nhỏ bé mà mọi người tưởng chỉ toàn những trò tinh quái ấy. Vẫn là An hiểu và an ủi Minh bằng những câu triết lí đọc đâu đó trong những quyển sách cũ kĩ ủa vàng: "Cái gì rồi cũng qua đi thôi".

Minh có một cuốn sổ dày, đóng cạm cụi lại từ những thếp giấy được thưởng cuối học kì. Những ngày vui, nó nằm xo trong học tủ tối om. Thỉnh thoảng buồn Minh mới lòi ra, ghi vào đó những câu thơ ngô nghê không vần luật, đọc lại đôi lúc Minh cũng phải bật cười. Những chỉ cần thấy lại những cảm xúc rất thật của mình mỗi khi giờ số , thế là được. Minh vốn không giỏi văn

Mỗi lần đến chơi, An lại lụi hụi lòi quyển sổ ra sấm soi, giọng phê bình không chút ác ý: "Mày viết cái khi gì thế này. Câu cú lung tung, nội dung lan man". Minh cười: "Chứ viết hay, con cháu mày lại phải gò lưng ra học một đồng thơ của một tác giả vĩ đại à?"

Nhưng phải có một bài mà An phải công nhận là được. Thật xúc động. An bảo: "Mày viết đây á?". Bài thơ nói về những ngày chớm đông, về cây bàng có những phiến lá phẩm hồng, về một người nhút nhát... "Bắt đầu rồi đây à, tiểu thi hào?".

... Một buổi học, trời mưa dầm dề. An vào muộn, vội vã đến suýt trượt chân ở dãy hành lang nhem nhẹp nước, tay vung vẩy tờ báo mới:

\_ Nhòm xem gì đây, cô mình?

Minh lướt nhanh trang báo mở rộng, và ngay lập tức thấy hiện ra nỗi buồn lằng lằng ngu ngơ.

"Chiều về qua phố cũ

gặp góc bàng lặng thình

Lá đỏ hoe như thế.

Nhưng chắc chỉ chờ mình..."

Chính là bài thơ ấy!

\_ Xin lỗi nhé tiểu thi hào. Tao chép trộm rồi gửi đi đấy. Nhưng hay, mà để xó cũng phí đi! – An nhả nhỏ.

Minh hết bất ngờ lại quay sang giận dỗi:

\_ Rồi mày cứ phơi bày hết tim gan phèo phổi của tao cho thiên hạ xem đi!

Cái tin Minh có bài đăng báo nhanh chóng loang ra khắp lớp. Cả lũ sấm soi, ngạc nhiên: \_ Đây mà là nó! Trong bài viết là một con bé trầm lặng và dễ vỡ vì những chuyện rất vắn vơ. Sau đó Minh hay nhận được thư bạn đọc gửi đến. Hai đứa cùng xem và cười mủm mỉm trước những lời động viên của bạn bè không quen: "Đừng buồn Minh ơi, tập trung thi đã". Hay ngộ hơn: "Tớ bày cho bạn mấy cách triệt tiêu nỗi buồn, một là ra quán chén một trận đã đời, hai là kiếm mấy cái bát mẻ rồi đập vỡ luôn thể...". An tỉnh quái: "mày cũng có khiếu lừa người quá đấy chứ?"

Rồi một ngày trời cũng xám xịt và ẩm ướt ( mùa này mưa nhiều và dai dẳng lắm). Minh nhận được lá thư từ Đà Nẵng. Đây ấn tượng, thư viết bằng thơ, nét chữ rắn rỏi"

"... Này cô bé, ba mẹ có khỏe không/

Cho anh gửi lời hỏi thăm sức khỏe.

Và cho anh gửi lời chúc cô bé

Sống vô tư – có những giấc mơ hồng

Trời bây giờ thu đã chuyển sang đông

Song trong này vẫn còn nhiều nắng lắm

muốn gửi cho em, chắc gì em đã nhận?

Nhưng anh vẫn nói rằng....

... Anh gửi nắng cho em!"

Người Đà Nẵng, chữ :gửi" viết thành "gùoi" nghe thật dễ thương. An trầm trồ: Quá hay và lãng mạn. Lấy giấy bút ra viết trả lời đi.

\_ Thôi, tao không viết đâu! \_ Minh ngần ngừ.

\_ Sao thế?

\_ Thứ nhất, tao ghét bị coi là cô bé. Thứ hai, chẳng mấy nữa là thi. Viết qua viết lại, mất thời gian lắm.

An thấy chính đáng nên cũng xuôi xuôi:

\_ Nhưng mày phải hứa khi nào thi xong phải viết ngay đấy nhé!

Ca học liên miên nổi lại những ngày mưa. Đôi lúc ngồi vắn vơ, Minh chợt thấy ám áp lạ kỳ. Cô nghĩ đến nắng.

Thế rồi cũng qua kì thi đại học. Hai đứa đều làm bài khá tốt. An đi Hải Phòng chơi trong thời gian chờ kết quả. Trước khi lên tàu còn ngoái lại dặn:

\_ Mày nhớ đã hứa gì không?

Nhớ chứ sao không? Minh lục tung tủ tìm tấm bưu ảnh cũ mềm chụp đêm giao thừa bên Hồ Gươm, dải đèn màu lóng lánh chẳng ngược xuôi quanh những tàng cây đen thẫm, viết lá thư ngắn cùn ở đằng sau. Giật mình nhìn địa chỉ: Một đơn vị bộ đội. Lâu thế rồi có thể người ta đã ra quân hay chuyển đi đâu đó... Hai tuần sau Minh mới nhận được thư. Không phải Đà Nẵng mà từ Biên Hoà: "Anh đã thi vào Đại học Quân sự ở Biên Hoà. Thư Minh gửi về, đứa bạn ở đơn vị cũ đã gửi giúp". Tự dưng Minh thấy vui khe khẽ.

Không gì sốt ruột hơn là chờ kết quả. Minh đều đặn viết thư và nhận ra đấy cũng là một cách hay để đỡ căng thẳng. Tin sẽ chẳng bao giờ gặp người bạn xa lắc ấy, Minh loăng quăng chuyện lớp cũ, trường cũ, chuyện mấy dây phố Hà Nội đã nở đầy hoa bằng lăng, hay con mèo hôm qua vừa đẻ được ba chú miu con nhỏ xíu như ba cục bông.

Anh hay kể về Đà Nẵng nắng gió quê anh với niềm say mê lạ kỳ. Đôi lúc xen vào những câu thơ không đầu không cuối:

Đà Nẵng yêu ơi.

Giờ tháng năm rồi nhỉ

Anh nghe cơn mưa chiều thủ thi

Rằng mười tám sang em để tóc dài..."

Đọc thư anh, Minh hay giật mình: "Minh đã yêu Hà Nội được bao nhiêu?". Một lần, tình quái và thẳng thừng một cách trẻ con, Minh hỏi: "Anh có đẹp trai không?". Rồi Minh chờ đợi một câu gương gao đại loại: "Cũng bình thường thôi" hay giận dỗi: "Hỏi gì mà kì cục". Vậy mà thư trả lời khiến Minh phải bật cười. Anh gửi cho Minh một bức ảnh đang ngồi cười ngất bên sườn đồi, sau lưng cây bụi và dây leo chằng chịt. "Hiện giờ thì không đẹp trai, nhưng khẳng định về già anh đẹp lão. Chờ xem!"

An học ngoại thương, thỉnh thoảng chủ nhật qua nhà Minh chơi, vẫn thân thiết như trước kia, lục tung sổ và thư của Minh sẫm soi và cười:

- Hà Nội hết người rồi sao Minh?
- Mà nói gì tao không hiểu?
- Cứ vờ vĩnh. Nhưng xa như thế, liệu có đủ kiên trì không?

Ừ nhỉ. Bắt đầu tự hỏi và lôi giấy bút, Minh bảo anh hãy dừng viết xem sao: "Thời gian là phép thử tốt nhất. Để xem ai nhớ nhiều hơn, ai phải viết trước". Gửi đi rồi Minh mới thấy mình thật trẻ con và dại dột: "Có thể anh ấy sẽ rất tự ái. Nhưng chẳng còn cách nào hơn!"

Hơn một tuần không thấy thư, An đến chơi, cười:

- Thôi rồi Lượm ơi!

Minh không vui được nữa, bậm môi, nhưng vẫn thấy mình đã hành động đúng:

- Để tao yên!

Bồn chồn rồi lo lắng, Minh vẫn đều đặn viết như trước kia, nhưng cho cả vào một cái hộp gỗ. Nhiều ngày đã qua, thấy Minh đừng chuyện gì cũng ngơ ngẩn, mặt mày xiu như bánh đa ngâm, An bảo:

- Gom hết thư lại. Theo tao.

Minh lặng lẽ ngồi xuống sau xe. Ra bưu điện! Nắng và gió nhiệt tình như muốn giật phăng mũ xuống đường.

- Minh! Minh! Mà khóc đấy à?

\*\*\*

...Nghe chuông quen thuộc của bác đưa thư, Minh và An vội chạy ra:

- Cô Minh, ra nhận bưu phẩm!

An nhanh nhẩu bóc gói bọc. Rơi xoà ra một tập thư.

- Hai... năm, sáu... Từ Biên Hoà. Minh ơi. Thế là người ta thua rồi!

"Anh vẫn viết đều cho Minh rồi lại cất đi. Nhưng hôm nay thì đầu hàng. Cho cả vào một thư, nặng quá bưu điện không nhận. đành gửi theo cách này..."

An nhìn thấy dấu bưu điện từ hai hôm trước, cười:

- Anh chàng này ngốc quá, sao không bỏ vào mấy cái phong bì mà gửi?

\*\*\*\*

Chị tôi chính là Minh. Nhưng tôi vẫn không tin câu chuyện này là có thật, và xảy ra với chị.

- Hồi trước chị mấy lần nhắc tới một người bạn Đà Nẵng với em, mà em cứ ậm ừ rồi ngủ mất. Thật chán!

- Sao bây giờ chị lại kể?

- Ngày mai anh ấy tới Hà Nội, thăm một người bác và... Anh ấy muốn tới nhà mình chơi.

- À, chị muốn thăm dò em, rồi tới bố mẹ chứ gì?

... Tôi và chị An ngồi dưới gốc cây duy nhất trong sân ga tránh nắng. Chị An nhìn tôi cười tinh quái:

- Nguyên này, chị khuyên em hãy viết cái gì đó và gửi lên báo đi. Biết đâu...

Hai chị em cùng cười, nhìn ra chị Minh của tôi tay ôm bó hồng bồn chồn giữa khoảng sân chang chang nắng. Một tiếng còi tàu cất lên, và xa xa, con tàu đang hồi hải lao đến giữa nắng trưa lấp loá.